

Felhívjuk a figyelmet, hogy az alábbiakban közölt dokumentum az igehirdető, Sípos Ete Zoltán kézírata, amelynek publikálása szerkesztés nélkül történik, és az igehirdetésében elhangzottakkal nem feltétlenül szóról-szóra egyezik meg!

2013. március 24-én az újszegedi református templomban elhangzott igehirdetés háttéranyaga

Virágvasárnap

*Cím: Dominus flevit
(„Az Úr sírt”)*

Lekció: Lk. 19, 29-48.

Textus: Lk. 19, 41-44.

Vázlat:

- 1) Miről tanúskodnak Jézus könnyei?**
- 2) Mi volt Jeruzsálem pusztulásának oka?**
- 3) Hogyan valósult meg Jeruzsálem pusztulása?**

Virágvasárnap van. Arra a történelmi eseményre emlékszünk, amikor Jézus – az ótestamentumi próféciákat teljesítve – ünnepélyes keretek közt bevonult Jeruzsálem városába – azért, hogy azután e hét derekán a városon kívül, a kereszten meghaljon, de harmadnapra feltámadjon népe üdvösségéért! Ennek a különös-ellentmondásos napnak egyik mozzanatára figyeljünk fel a mostani istentiszteletünkön... Jézus a pusztá felől, számárháton vonul az őt örömmel köszöntő és lelkesen ünneplő és segítségül hívó sokaság közt. Elcsendesíti a morgoló farizeusokat. Közben az Olajfák hegyének lejtőjére ér, ahonnan elé tárult Jeruzsálem látképe... elé tárul a nyüzsgő város - s mit tesz? Elkezd keservesen és hangosan sírni-zokogni... 41b: „...látván a várost – síra azon.” Jézus virágvasárnapi könnyei... Hangosan, („klaió”) keservesen sírt – lábai előtt Jeruzsálem nyüzsgő városával... Most, amikor mindenki örömmel ünnepli, élteti, dicséri, amikor úgy érezhették, hogy most teljeseedik be minden – most megáll a város felett és folynak a könnyei. Érthetetlen.

Azután a szavaiból kiderült, hogy nem a tehetetlenségét, nem saját magát siratta, hanem a szent várost és népét! Látta, hogy elutasítják és ennek milyen gyászos következményei lesznek: megostromolják ellenségei, népét el fogják pusztítani és követ kövön nem hagynak benne, sőt, Jézus tudta, hogy az a nap Izrael államiságának végét is jelenti majd, több ezer évre. Ő már tudta, hogy ami most még ott ragyogott előtte – néhány év múlva porrá lesz, lakossága megsemmisül. Ez pedig végtelen szomorúságot, sírást, gyászt váltott ki belőle.

Megjegyezzük, hogy Jeruzsálem felett korábban már mások is sírtak: 2Kir8, 11:

Elizeus sír, amikor megtudja, hogy milyen bajt hoz a zsidókra Hazael; Jeremiás is sírt: Jer 8,23; 13,17 – most sírt Jézus Krisztus is – felettük! Sírt, mert tudta, mit fognak átélni. Most az összes próféták könnyei benne remegtek Jézus Krisztus könnyeiben!

Eközben a jeruzsálemiek semmit nem sejtettek mindebből. Teljes biztonságban érezték magukat. Eszükbe se jutott, hogy őket bármi baj érheti: ugyan, ügyesen, jól politizálunk! Nagyon erősek a falak... Az Isten városa ez: Dávid városa... (pl. 2Sám 5,9), Isten városa (Zsolt 46,5), az Úr városa (Ézs 60,14), a nagy király városa (Zsolt 48,9), Izrael Szentjének Sionja (Ézs 60,14); szent város (Neh 11,1.18)... Ott volt az Úr temploma, ahol folyt igaz tisztelete... Nem lehet ezzel a várossal semmi baj! Nem érzékelték, hogy történelmi léptékkal mérve - Isten ítéletének elsöprő vihara már a küszöbön áll! Mindenesetre Jézus Krisztus ott és akkor világosan közölte ezt hallgatóival, mert Ő tudta, hogy rövidesen mi történik velük és ezért siratta-gyászolta népét és fővárosát az Olajfák hegyének lejtőjén... S amikor sírt – benne Isten sírt... Már ott a Biblia elején, amikor megsokasodott a bűn, olvassuk, hogy bánkódott Isten. Később Jeremiásnál olvassuk, mikor népe megkeményedik: akkor azt mondja, hogy a lelkem sírni fog a rejtekhelyeken és zokogva zokog a ti szívetek keménysége miatt. Jézus Krisztusban isteni vonás, hogy sír a bűn és következménye miatt! Így sírt látva, ami a szent városra következik! Szeretném, ha fölnéznénk Reá ezen a virágvasárnapon, a legörömtelibb napon ezen a földön és látnánk és megértenénk az ő könnyeit.

1) Miről tanúskodnak Jézus könnyei?

Jézus könnyei valóságos emberségéről, a szeretetéről és az ítélet súlyosságáról tanúskodnak!

a) Jézus Krisztus virágvasárnapi könnyei – miközben mindenki nevetett körülötte – bizonyítják, hogy Ő valóságos ember is volt. Bűn nem volt benne, de valóságos emberi érzései voltak. Tudott örvendezni is (örvendezett szívében) de tudott sírni is. Nem olvassuk, hogy nevetett volna, de, hogy sírt, azt 3-szor. Sírt Lázár sírjánál (Jn11, 33-35), itt Jeruzsálem felett és a Gecsemánéban is (Zsid 5,7)! Ő volt a fájdalom férfija (Ézs 53) ! Tehát nem volt egy érzelemmentes valaki, akit hidegen hagytak a bekövetkezett vagy majd bekövetkező események. Nem tartotta szégyellnivaló, férfiatlan dolognak érzelmei kimutatását. Valóságos és igaz, szent ember volt. Olyan jó ezt tudni! Hiszen nekünk is vannak érzéseink. Sokszor örülünk, talán sokszor szomorúak is vagyunk. Van mosolyunk és vannak könnyeink. S tudhatjuk, hogy ha hozzá hittel imádkozunk – ő megérti ezeket! Ő nem ellensége sem a könnyeknek, sem a mosolynak. Örül az örülőkkel és sír a sírókkal – nem csak tőlünk kívánja ezt, hanem Ő maga is így cselekszik! Olyan sokszor olvassuk róla, hogy megindult

a szíve. Megrendült! S olvassuk, hogy Ő ilyen ma is: Ő meg tud indulni gyarlóságainkon – együtt tud érezni velünk!

b) Azután könnyei tanúskodnak népe iránti szeretetéről. Amikor Lázárnál sír, azt mondják: mennyire szerette őt – könnyei valóban a szeretete kifejezései voltak. Itt sír, s könnyei itt is népe iránti szeretetéről árulkodnak. Eljött közénk szeretetből, hogy legyen üdvözítőjük. Szeretetét visszautasították. De Ő még mindig szerette őket és ezért mélyen megsebezte mindaz, ami majd velük történik. Szerette őket, ezért „nem örült a bűnös halálának” – hanem fájdalommal siratta, szomorúan gyászolta őket! Tudta, most ugyan éltetik és szabadítójuknak tartják, de néhány nap múlva ellenségesen, gyűlölettel fordulnak felé, vérét követelik – és keresztre adják. Tudta, hogy ezen bűnüknek mi lesz a földi és örök következménye: a földön borzasztó pusztulás, a halálban pedig örök kárhozat! Jézus Krisztus tudta ezt és ez mély fájdalommal töltötte el, annyira, hogy hangosan sírni kezdett miattuk!! Mivel nagyon szerette őket, nagyon fáj nekik az, hogy mi lesz velük! Nem volt kárörvendő és közönyös sem az Őt, szeretetét elutasító emberek tragédiája miatt – inkább siratta őket! Tudja mi vár az Őt elutasító emberre! Látja, hogy mit fog átélteni már a földön, de még inkább a halál után, mi lesz örök sorsa! S miközben az illető még talán nevet – Ő már sír felette, mert nem nézi sem mély közönnyel, sem kárörömmel, hogy a hitetlen ember útja a kárhozatba tart és ott végződik! Mert aki földi élete során nem tér Istenhez, Jézus Krisztust elfogadva megváltó Urának, az menthetetlenül és örökre elkárhozik! Ha Isten nélkül él, s nem kell neki a kegyelem, amiért Jézus Krisztus adta az életét – akkor Nélküle is hal és él örökre a pokolban! Jézus Krisztus pedig sír az örök halálba tartók felett, mert szereti őket és tudja mi vár rájuk! Ez bizonyítja őszinte szeretetét, mély irgalmasságát!

c) Jézus Krisztus könnyei tanúskodnak arról is, hogy az Isten ítélete, ami a szent városra jön :borzasztó lesz! Olyan ítélet lesz az, ami rémületességével, iszonyatosságával már most könnyekre indítja! Ő már látta a halottakat az utcán, érezte a hullaszagot, hallotta a halálra éhező gyerekeket, az anyák kétségbeesett sírását, a férfiak tehetetlen üvöltését, a haldoklók nyögését, az átkozódást... Látta a templomban tomboló tűzvészt, érezte a füst szagát. Látta a városba betörő katonák kegyetlen mészárlását. S látta a rombolást, hogy kő kövön nem marad! S megremegett a szíve ezek láttán és hangosan zokogni kezdett miattuk – mert tudta, Isten igazságos ítélete rettenetes lesz! A korabeli emberek nem vették komolyan Isten ítéletét, sem annak szörnyűségét. De ettől függetlenül, utolérte őket és később könnyek közt érthették meg Jézus könnyeit! A mai ember se veszi komolyan Isten ítéletét és annak rettenetességét – pedig az küszöbön áll! Azt hisszük, hogy az valami játékos-vicces dolog, amit nem kell komolyan venni... Testvérek, amin Jézus Krisztus sírt – azon azok az

emberek is sírni kezdtek. De mi is sírni fogunk! Ne higgyük, hogy ami Őt megrázta, az bennünket nem fog megrázni! Emlékezzetek, hogy Jézus Krisztus azt mondta, hogy a külső sötétségen lesz sírás és fogcsikorgatás. Az igazságos ítélet – rettenetes.

2) Mi volt Jeruzsálem pusztulásának oka?

Nagyon fontos megfontolnunk azokat a szavakat, amiket Jézus Krisztus könnyek közt mondott el az Isten bekövetkező ítélete okáról!

Nagyon fontos kis részlete, hogy látta a várost... Látta a várost... Azt a várost akkor mindenki gyönyörűnek látta, mindenki úgy gondolta, rendben van ebben a városban minden! Csak Jézus Krisztus látta, ami tönkretette ezt a várost és azt is, hogy mi lesz annak következménye! Ő lát téged és engem is! Látja azt, ami tönkretesz és ítéletre méltóvá tesz! Belenéz a szívedbe mélyen és lát mindent! Az egész felszínes belső életedet, azt, hogy nem veszed komolyan őt... de látja az egész hívő életed felszínességét és könnyelműségét, látja mindazt, ami a szavaid mögött lakik, amikor kinyitod a szádat. Lát. "Tudom a te dolgaidat." (Jel 2,9). Ő látta igazán mélyen a várost és látja életünket, szívünket is! Talán azt mondjuk, olyan rendben van nálam minden. A szám uram-uramozik, énekel, itt ülök... De Jézus mindennek mögé lát és lehet – hogy sír feletted! Ahogy látta a várost – lát téged és engem is! S mit is látott abban a városban?

a) „Bárcsak meg-felismerted (egnósz – aor) volna, ami békességedre szolgál!” – mondja. Jézus Krisztus olyan szomorúan mondja: bárcsak megismerted volna – itt volt a lehetőséged – itt volt, de elhalasztottad – mondja könnyek közt! Bárcsak ne halasztottad volna el! Éppen te, akinek neve – Jerusalaím – azt jelenti, hogy „a béke (teljesség, üdv) városa” éppen te nem ismerted fel azt, ami és aki békédet, üdvödöt szolgálja!! – mondja sírva! (Jer 15,5; Zsolt 122,6!) Éppen te, a béke városa, utasítottad el a Békesség Fejedelmét, aki szolgált volna üdvödöt, békédet! Bárcsak felismerted volna, ami üdvödöt szolgálja, de nem ismerted fel! – s potyognak a könnyei! De nem ismerted fel s te, béke városa, eldobtad magadtól üdvödöt – bár ne tetted volna! – mondja sírva! Tudta, hogy ennek szörnyű következményei lesznek – nem csak a történelemben, hanem az örökkévalóságban is népe életében! Tudta, hogy ezzel önnön történelmi pusztulásukat sőt, örök kárhozatukat biztosították! (5Móz32,29) „Vajha megismerted volna te is, csak e mai napon is, amik neked békességedre szolgálnak...” – sírja, zokogja, kiáltja – lábai előtt a várossal... Vak város és értetlen nép!

Testvérek, vajon nem mondhatja-e Jézus Krisztus felettünk is sírva ugyanazt? Te úgynevezett keresztyén nyugat... te magyar nép – bárcsak felismerted volna, ami békességedre és üdvödre szolgál! Mert itt volt! Isten

Igéje évszázadok óta szól és szól. Nagyszerű emberek prédikálták és hirdették Jézus Krisztus tiszta evangéliumát és művészek vitték vászonra, vésték kőbe és papírra az evangéliumot! Elmondták századokon át, hogy Jézus Krisztus az üdvözítő, senki más! Higgyetek benne és üdvözültök! Vajon felismertük-e, hogy mi szolgál üdvünkre és békességünkre?? Sajnos, nem! A valódi keresztyének – akik Jézus Krisztust Megváltójuknak tartják, Úrnak nevezik és engednek neki – elenyésző kisebbség! Akiket ráadásul mindenfelől szorongatnak! Jézus Krisztus? Aki üdvözít? Aki megment a pokoltól? Ugyan! Nem érdekel – a ma és az élvezetek érdekelnek! A teológia többé nem teológia... mivel megkérdőjelezi a Bibliát, a bibliai és hitvallási igazságokat! Felismertük volna, aki békénket-üdvünket szolgálja, vagy vakon mentünk el mellette? S személyesre fordítva a szót: testvérem, vajon könnyek közt nem sóhajthat-e így feletted is Jézus Krisztus? Jézus Krisztus jár körülötted, hallod az evangéliumot, hallod hívását – vajon felismerted, ami békességedet szolgálja? De hát mi szolgálja azt? Éppen Ő és az evangéliuma! Látod, hogy Ő szolgálja békességedet-üdvödöt?!

b) Előbb azt mondja: nem ismerted fel, ami békességedet szolgálja, azután azt: „...mivelhogy nem ismerted fel (egnósz – aor) a te meglátogatásodnak (episzkopé) idejét.” – ezért is jön rád az ítélet! A meglátogatás ideje – a Bibliai nyelven: az az időszak, amikor Isten meglátogatja az embert, hogy megmentse, üdvözítse (vagy épp ítéljen felette!)! A zsidó nép nem ismerte fel szövetséges Istenük üdvözítő meglátogatását Jézus Krisztusban, aki azért jött, hogy üdvözítse őket – békességet adjon nekik! Ő volt, aki békességüket-üdvüket szolgálta, de nem ismerték fel a Látogatót! Pedig Ő mindent elkövetett, hogy felismerjék: messiási csodákat tett, tanította őket úgy, mint senki – világosan és érthetően és a hitére-követésére hívta őket, beteljesítette a próféciákat szó szerint!

Hívta őket, hogy higgyenek Benne, kövessék, de nemet mondtak! Nem ismerték fel, hogy egészen különleges időben élnek – az isteni meglátogatás idejében-napjaiban, amik páratlanul jelentőségteljes, döntő napok! Valami olyan lehetőség nyílt előttük, mint még soha! Hiszen ezekben a napokban minden korábbi rossz döntésüket helyrehozhatták volna, sorsukban fordulat állhatott volna be, a boldog jövőjüket biztosíthatták volna. Ez az időszak sorsdöntő volt életükben, hiszen ott járt köztük Jézusban a szabadító Isten! Egyértelmű volt, hogy Benne valóban meglátogatta Isten a népét – meglátogatta őket – a sötétségben ülőket – a naptámadat a magasságból! De ők nem ismerték fel Látogatójukat és azt, hogy milyen döntő jelentőségű időszakot élnek meg! Csak el kellett volna fogadniuk Jézus Krisztust! Igéjét – de nem tették. Ahelyett a Látogatójukat káromolták: ördöggel szövetkező... szavait istenkáromlásoknak minősítették... s végül halálra ítélték és kivégezték! No, ez volt a

tulajdonképpen, a legsúlyosabb bűnük. Mint ahogy ma is ez az! A legsúlyosabb bűn nem az ölés, hazugság, tiszteletlenség a szülők ellen, mások dolgainak elkívánása. Nem! Hanem az, hogy az ember nem ismeri fel azt, hogy most meglátogatott az Isten az Igében, hogy hitre hívjon, üdvösséget adjon – szabadítson! S ezért elveti Jézus Krisztust! Az egyházat nem, a Bibliát nem, a keresztyénséget nem – de Őt – igen. Isten minket is megkeres és az a meglátogatás napja! A meglátogatás napja, amikor hallunk Jézus Krisztusról és tiszta evangéliumáról! Nagy irgalom, nagy kegyelem ez az időszak, amikor ez történik, akár mikor történik velünk: fiatalon vagy idős korban! A meglátogatás ideje – kegyelmi idő, és épp ezért döntő időszak is! Bárcsak felismernéd a meglátogatás idejét, ezt a kegyelmi pillanatot, ami fordulópont a számodra, mert Jézus Krisztusban, az Ő evangéliumában az Isten látogat meg! Tudod, hogy nincs mindig a meglátogatás ideje – most az van! Ütött az óra, valami hatalmas, nagy dolog történhetne veled! Megtalálnád az üdvösségedet-békességedet! Ez kairosz... kegyelmi pillanat, amikor eldőlt, hogy mi fog veled történni – nem a következő 1-2 évben, hanem az örökkévalóságban!! Ez az időszak vízváltató az életedben, a személyes és közösségi történetedben is! Minősített idő! Használd ki, hogy Ő látogat meg – üdvözítő Urad, kegyelmével, szeretetével és hív a követésére s biztat ígéreteivel! Akkor használd ki ezt, ha hittel elfogadod Jézus Krisztust személyes megváltódnak és Uradnak! Ha erre nem használjuk ki – akkor bebiztosítottuk földi és örök nyomorúságunkat! A legsúlyosabb ítélet okává lesz rajtunk! Felgerjed ellenünk haragja és nem lesz, aki azt lecsillapítsa! S ahogy nem csillapodott, amíg Jeruzsálemet el nem törölte, úgy nem fog, amíg minket is el nem töröl! Ugye értitek ezt? Szolgáljon ez okulásunkra és ne vessük meg Jézus Krisztust, az evangéliumot, az Igét – ami a kegyelmes meglátogatás napjaiban elér minket!! Mert ez az a bűn, amit Isten a legszigorúbban vesz, amit nem tűr: a meglátogatás fel nem ismerése – fel nem ismerése annak, hogy Isten Jézus Krisztusban, az örömhírben eljön személyesen hozzám.. s kínálja nekem önmagát! Hív a hitére, elkötelezett követésére! Isten őrizzen attól a bűntől, hogy isteni Látogatómat elvessem.!

c) Jézus Krisztus e visszautasító vakság okát is megnevezi: „...most elrejtett szemed elől”. Ez már Isten igazságos ítélete volt rajtuk! Isten évszázadokon át fáradozott Jeruzsálem népéért! Egyetlen várost és népet sem árasztott el Isten oly sok kegyelemmel, ajándékkal, mint Jeruzsálemet! Ábrahám, szövetségkötés... Izsák, Jákób... ígéretes... szabadulás Egyiptomból... 40 év a pusztában... türelmesen hordozta őket... Bevitte őket Kánaánba! Küldte hozzájuk prófétáit! De a nép nem törődött Vele. Jött Asszíria, Babilon... Akkoriban a jeruzsálemi templomot már egyszer lerombolták. S Isten még mindig türelmes volt velük-hozzájuk: 70 év múlva Babilonból is hazamehettek. Várost és templomot építettek újra. Míg nem eljött a megígért Messiás – akiben

Isten újra meglátogatta őket! Jött, hogy megváltsa őket, üdvözítse őket! A szeretet, igazság ott járt köztük! Ott tanított, ott halt meg, ott támadt fel, – de hiába teljesült minden prófécia – elvetették! Jézus Krisztus ezt mondta (Lk 13,34): „Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megölöd a prófétákat és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk az ő kiscsirkéit az ő szárnyai alá, és ti nem akartátok! Íme pusztán hagyatik néktek a ti házatok és bizony mondom nektek, hogy nem láttok engem, mígnem eljön az idő, mikor ezt mondjátok: Áldott, aki jó az Úrnak nevében!” Mivel nem akarták Jézus Krisztust elfogadni, hát megvakította őket Isten lelki értelemben: ha nem akarjátok látni és hinni Őt, akkor nem fogjátok látni: s elrejtette szemük elől, akit látniuk kellett volna, és akiben békességük forrását vehették volna észre: „...most elrejtettek szemeid előtt...” Igen, Isten elrejtette előlük! (Mt 11,25-26: Isten kijelenti azt, ami fontos a gyermekeknek és eltakarja mások elől!) Ez nem mentette fel őket! Ugyanez Jézus Krisztus halála kapcsán elhangzik Péter pünkösdi prédikációjában is: Isten elvégzett tanácsa – de ti feszítettétek meg! Isten elrendelt valamit, s annak úgy kell lennie. Ez azonban nem szüntette meg az egyéni felelősségüket! (Csak azok találtak békességet, akik időközben hittek Jézus Krisztusban! Benne találtak békességet, üdvösséget!) Ismétlem, hogy ezt a rossz döntésüket a legkisebb mértékben sem mentette az, hogy Isten határozatából történt. Abból történt, mert mindig az történik, de ez nem mentette fel őket! Mint ahogy a minket sem ment fel! Isten irgalmazzon, hogy sokszoros hitetlenségünk ellenére, még ne vakítson meg bennünket az Úr, hogy lássuk Jézus Krisztust, benne remélhessünk és üdvözülhessünk!!

3) Hogyan valósult meg Jeruzsálem pusztulása?

Számunkra döbbenetes, hogy az ítélet – ami miatt Jézus Krisztusunk előre zokogott, s amit pontosan megjövendölt – valóban utolérte Jeruzsálemet! Jézus Krisztusunk nem beszélt a levegőbe, nem blöffölt – sőt! Josephus Flavius leírja nekünk Jeruzsálem végnapjait s megdöbbenően pontosan úgy volt minden, ahogy Jézus Krisztus azt előre elmondta! Szörnyű volt! Titus sáncot emeltetett a város körül, kőhajítókkal ostromolta a várost és végül bekövetkezett, amit Jézus Krisztus mondott: edaphizein = földdel egyenlővé tenni, földre dönteni (Zsolt 137,9) Kr.u. 70. augusztus 6-án mutatták be az utolsó állatáldozatot a jeruzsálemi templomban. Nem volt ugyanis több állat – se enni, se áldozni! Egyáltalán nem volt több élelem! Hónapok óta tartott az ostrom. A városban két rivális önjelölt felszabadító csapat terrorizálta az embereket – ők azt a kevés kis élelmiszert felgyújtották, ami volt, s gyilkoltak. Egy idő után naponta haltak éhen emberek, gyerekek, nők. Annyira erőtlének voltak, hogy nem volt erejük a halottakat eltemetni – ez elképesztő viszonyokat hozott! Ha valaki szökni akart a városból, azt a rómaiak előtt keresztre feszítették a városfalon, mint árulót! A

rómaiak – ahogy Jézus Krisztus mondta – végül rámpákat építve betörték a városba. A város 60ezer lakosából 30ezer élt még, ezek közül sokakat megölték, mások rabszolgákká lettek! A templomot leégették. Minden úgy lett, ahogy Jézus Krisztus elmondta! Isten meglátogatta őket Jézus Krisztusban békességükre és üdvösségükre – de nekik nem kellett! Hát ez lett a büntetésük! Mindezzel Isten komolyan figyelmeztet minket! Az Isten Fia ugyanis világosan elmondta, hogy egyszer ítélet sújt a földre és az emberiségre! Nem volt véletlen, hogy a végidőkről való beszédeiben összekapcsolta egymással a Jeruzsálem pusztulásáról és a világ feletti utolsó ítéletről mondottakat! Egymásba szőtte ezt a két szálát, hogy értsük: ahogy az egyik, úgy a másik is megvalósul! Jeruzsálem pusztulása alapján hihetjük nyugodtan a másik ítéletet is! Ami akkor kicsiben, akkor majd globális méretekben történik – kikerülhetetlenül! S ha az Úr Jeruzsálemnek – ami annyi kegyelemben, annyi igében, isteni üzenetben részesült az idők során – nem kedvezett, hogyan gondolhatja valaki, hogy ugyanúgy viselkedve, ahogy ők, elkerülheti Isten kárhoztató ítéletét?! Jézusunk szavai figyelmeztetnek minket, hogy amikor halljuk Jézus Krisztus evangéliumát, s meglátogat Ő maga, akkor fogadjuk Őt gyermeki bizalommal, hagyatkozzunk Rá és kövessük! Értsétek meg, hogy amitől leginkább kell óvakodnunk, az az, hogy amikor meglátogat minket az Isten, – mert itt vagy ott, de az Ige szól hozzánk, Jézus Krisztus kéri, hogy fogadjuk be és el, – akkor Őt megvessük! Az Igét hallani-olvasni és a bűnben mégis kitartani – a legnagyobb bolondság!

Az ítélet végrehajtással kapcsolatban felmerül, hogy vajon miért várt az Úr ezzel az ítélettel kb. 35 évet? Miért nem sújtott le Jeruzsálemre azonnal? Azért, hogy lássák türelmességét! Azért, hogy kihasználják a kegyelmi időt! Időt és teret hagyott megjobbulni nekik! Megdicsőíti irgalmasságát ezzel a türelemmel. Ezen idő alatt Jeruzsálemben nem csak meghalt, hanem fel is támadt Jézus Krisztus. Azután oda jött el a Szentlélek. Ott volt az első keresztyén gyülekezet, akik evangelizáltak szóval, vérrel, isteni jelekkel erősítve! De Jeruzsálem népe akkor sem használta ki a kegyelmi időt! Haladékot kaptak, de csak egyre gonoszabbak lettek! Elbizakodtak a bűnben, mert azt hitték, hogy úgyszemint történhet velük semmi baj! Nem lesz hitetlenségüknek semmi negatív következménye! Hát rosszul hitték! Siralomházban voltak, halálra ítélt rabként – hisz halálos bünt követtek el, Jézus Krisztust megölték, elvetették hitét, népét – de nem vették komolyan! Még újra hallották Jézus Krisztus evangéliumát... de Jeruzsálem elbizakodott: ez Isten városa... itt van a háza... ez az ő szövetséges népe... nem történhet semmi baj – s mégis megtörtént! (Ninive megmenekült, Jeruzsálem nem!) Végül az ítélet elsöpörte őket!

Isten bejelentette az ítéletet! Mivel türelmes, vár. Ez nem azt jelenti, hogy az

ítélete nem éri utol Jézus Krisztus visszautasítása miatt! Még vár az Úr! S ahogy Péter mondja, Isten türelme – üdvösségünk (2Pt 3,15; Hós 5,6; Ézs 1,15) Aki ezen időszakban még megalázza magát, bűnbánatot tart – s Jézus Krisztusban hisz és Hozzá csatlakozik, még amnesztiát kap, megmenekül! Ne gondold, hogy mivel Isten türelmesen vár az ítélet végrehajtással – nem lesz ítélet! Lesz! Még nem látjátok a büntetést, de legyetek biztosak mégis abban, hogy lesz, mert lehetetlen, hogy elmaradjon igazságos ítélete! Ítélszék elé álltok ugyanolyan biztosan, mint ahogy Jeruzsálem népe! Jézus Krisztus nem beszél soha a levegőbe! Nem hazudik! Vigyázzatok és meneküljétek Jézushoz! A menekülés az, hogy könnyek közt, imádságban keressük a megbánás és megtérés helyét, a menekülést a földi és örök borzalomtól – és a megbánás és megtérés helye – Megváltó Urunknál van, aki azt a rettenetes ítéletet elszenvedte helyettünk, hogy minket megváltson attól! Hozzá fussunk, aki sírt a Gecsemánéban az ítéletünk alatt – hogy nekünk ne kelljen sírni az ítélet alatt, hanem nevéthessünk és örömünk legyen: a bűnbocsánat, örök élet öröme!! Vértelt, és meghalt a kereszten, hogy nekünk ne kelljen meghalunk örökre! Akarj inkább itt sírni Jézus Krisztus előtt a bűneid miatt és kérni és megköszönni a bűnbocsánatot Jézus Krisztusnak, mintsem fogaidat a pokolban csikorgatni és végtelen testi-lelki kínok közt vigasztalanul sírni! Időben fogadjátok el Jézus Krisztust, s így az Isten oldalára álljatok át, térjétek Hozzá és maradjatok hűségesek Hozzá! Ismétlem, hogy Jézusunk könnyei – akkor és ott menekülésre sarkallhatták azokat, akik komolyan vették szavait! Ugyanakkor könnyei minket is arra sarkallnak, hogy meneküljünk az elkövetkező harag elől! Igen, a könnyei indítanak minket az Isten haragjától való menekülésre!! S még inkább indítson erre – az Ő vére! Mert a könnyei után – ontotta vérét is! Ő nemcsak könnyezett, Ő odaadta értük és értünk is az életét! A könnyei nem váltottak meg senkit! Ehhez több kellett – az Ő vére! Menekülj Hozzá bizalommal és add neki magadat imádságban!

Ámen